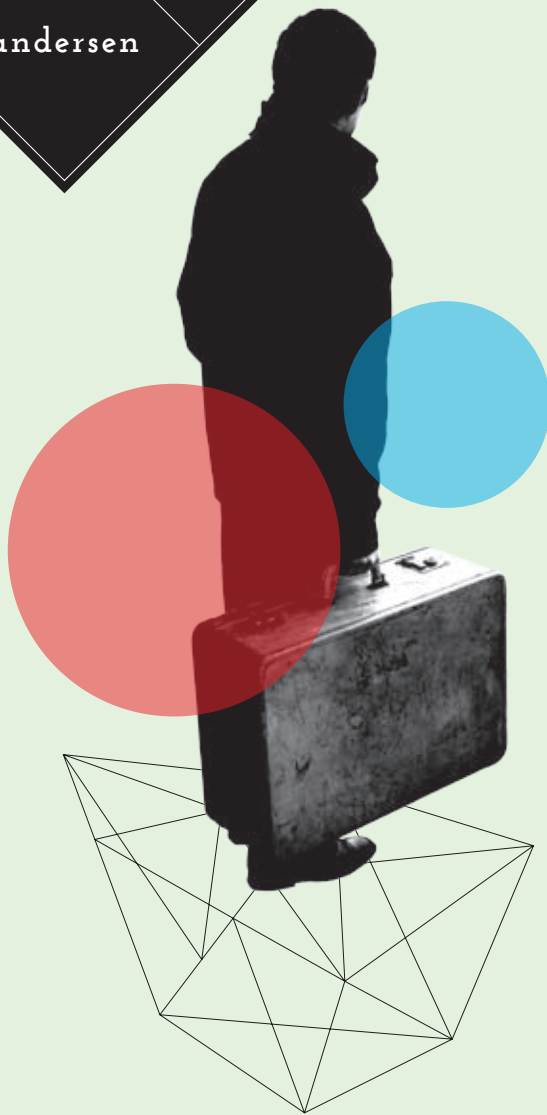

EN
TILFLYTTET
DER GJORDE
EN FORSKEL

børge

haahr

andersen

Fik du lyst til at læse hele bogen?

FRA SLUMSTRUP MARK TIL PARADIS

Af rektor ved Dansk Bibel Institut, Børge Haahr Andersen

Levende og personlige fortællinger med dybde og humor, som peger på Jesus Kristus som vejen til Paradis!
En inspirerende fortsættelse af bogen *Femogtyve tønder land nordvest for Paradis*.

148 sider. Normalpris kr. 199,95. Rabatpris kr. 149,95

Telefon 4820 7690
logosmedia@dilm.dk
www.logosmedia.dk

Brug rabatkoden "DBI" og spar 50 kr.

Tilbuddet gælder indtil 31/12/2011 ved køb på logosmedia.dk

PLIGTEN AT ELSKE

Kierkegaard for begyndere

- Har du haft lyst til at læse noget af Søren Kierkegaard, men ikke vidst, hvor du skulle begynde?
- Har du svært ved at forstå Kierkegaards finurlige formuleringer?

Så er 'Pligten at elske' en bog for dig. Her får du et centralt Kierkegaard-uddrag, der er bearbejdet til nudansk, så det er let at gå til.

Bogen indeholder desuden en lettilgængelig introduktion til Søren Kierkegaard, skrevet af Jakob Olsen, der er sognepræst i Emdrup Kirke, ph.d. og adjunkt i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut.

94 sider – Kr. 99,95

Telefon 4820 7690
logosmedia@dilm.dk
www.logosmedia.dk

EN USÆDVANLIG BROR s. 4

TILFLYTTERE s. 10

EN KONSTRUKTIV SAMMENS MELTNING s. 6

ET BESØG, DER GJORDE EN FORSKEL s. 12

INTEGRATION s. 8

GRÅD OG SMERTE s. 14

En tilflytter, der gjorde en forskel
Uddrag af Børge Haahr Andersen's bog
Fra Slumstrup Mark til Paradis.

Udgivet af
Dansk Bibel-Institut
Frederiksborggade 1B, 1.
1360 København K
www.dbi.edu

Design af
Christian Rahbek Olsen

Tryk
TypoGraphic A/S

Dansk Bibel-Institut (DBI) er en uddannelsesinstitution for teologistuderende, religionsstuderende og andre, som ønsker at arbejde med teologi og tværkulturel mission.

DBIs formål er at fremme den bibeltro forkyndelse. Det gør vi ved at uddanne mennesker til tjeneste for evangeliet i Danmark og i udlandet. På DBI har vi tillid til, at Bibelen er Guds ord til os. Vores vigtigste mærkesager er:

- Tillid til Bibelen
- Glæde over evangeliet
- Kærlighed til mennesker

1
—
EN
USÆDVANLIG
BROR

Som barn var mine storebrødre til tider en prøvelse. Sådan nogle har altid et helt urimeligt forspring. I alder, viden, erfaring og kræfter, hvad enten det gjaldt at sparke til en bold, malke en ko eller vinde et slagsmål. For ikke at tale om, hvad storebrødre kan få tilladelse til med hensyn til stort set alt i denne verden, som er spændende.

Jeg har ingen erfaring med små brødre. Det forlyder, at de er forkælede, dødirriterende, pivede og – måske det værste – sladrehanke. Dog har små brødre nogle fortrin. De er taknemmelige at drille, og de bliver let hidsige. Disse kvaliteter er storebrødre gode til at værdsætte.

Jeg har dog også andre erindringer. Store brødre er habile legekammerater, hjælpsomme og hyggelige og ind imellem beundringsværdige og gode at prale af. Hvis nøden blev stor nok i skolegården, kunne de faktisk finde på at komme til undsætning. Ligeftrem trøste vil nok være for stort et ord at bruge. Det havde man jo storesøstre til.

Med årene er mine storebrødre i det store og hele holdt op med at drille og være en prøvelse. Måske sidder der inderst inde stadig en indgroet bevidsthed om mindre brødres ubehjælpsomhed, men de skjuler det høfligt og behandler mig i det store og hele ligeværdigt. Til gengæld er jeg holdt op med at sladre og blive hidsig.

Jeg kan stadig finde på at prale af dem, om end lidt mere skjult og indpakket. De har nemlig begge haft en usædvanlig livshistorie. Min ene bror har dyrket matematik på højt niveau i mere end tredive år, har fået en fin titel og god løn og rejser verden rundt for at være sammen med andre kloge nørdere. Han har fået forskellige udmærkelser og opnået respekt og anerkendelse inden for sit felt. Ind imellem møder jeg folk, der kender ham og spørger, om det er min bror, og det bekræfter jeg med slet skjult stolthed. En overgang var der så mange, der spurgte, om det var mig, der havde en så klog bror, at jeg mente, de lød lidt for overraskede. Derfor måtte jeg svare, at jeg var tvivl om, hvorvidt det var mig eller min bror, der havde en klog bror!

Min anden bror er også noget særligt. Han har arbejdet i tolv år i det indre Etiopien, kan tale et underligt sprog og begå sig i en fremmed kultur. Han har levet i et af verdens fattigste lande og arbejdet i én af verdens hurtigst voksende kristne kirker og gjort erfaringer, som ingen af os drømte om, da vi hakkede roer eller samlede sten på femogtyve tønder land i Vestjylland. Også ham er jeg lidt stolt af at have fælles gener med.

Men det er nu et andet medlem af familien, jeg med slet skjult stolthed vil fokusere på i det følgende. Menneskeheden og dermed min familie fik en bror på en noget utraditionel måde. Ikke ved en seksuel akt mellem to forældre, sådan som brødre ellers normalt bliver til. Eller ved adoption, selvom denne form for broderskab kan binde mennesker tættere sammen end søskende, der er forenet af blodets bånd.

Hvis jeg ellers har forstået min lærerinde i første klasse, så er den altafgørende begivenhed i menneskeheden historie tidens fylde, hvor Guds søn blev født som menneske og *i et og alt blev som sine brødre*. Han er nøglen til at overvinde den forbandelse, at vi lever uden for paradiset og med en indre stengrund, som gør, at vi ikke kan genskabe et paradys her på jorden. Vi er afhængige af, at vores bror kommer os til undsætning, gør os til nye mennesker og skaber en ny verden.

2
—
EN
KONSTRUKTIV
SAMMEN-
SMELTNING

Et menneske bliver til ved en sammensmeltning mellem en celle fra sin far og sin mor. Det kan foregå på den gammeldags måde med et elskende par i et soveværelse, eller lidt mindre hyggeligt ved en indsprøjtning af sæd fra ægtefællen eller fra en anonym donor. Rent teknisk kan der i begge tilfælde ske en biologisk vidunderlig proces, en sammensmeltning af to celler, der fører til et nyt liv. Også en atombombe udløses ved en sammensmeltning, men den er destruktiv og dødelig. Det, der sker i livmoderen, er et så livgivende under, at det må ryste enhver ateist i troen på rene tilfældigheder.

Et menneske bliver til ved en enestående nyskabelse, for du og jeg er en unik kombination af arveanlæg fra to mennesker og to slægter. Allerede da jeg kun var én celle, var det programmeret, om jeg skulle have lyst hår eller mørkt hår, om jeg skulle have blå øjne eller ikke, om jeg skulle være musi-

kalsk eller brummer og tusind andre ting, som har med min hverdag at gøre.

Vores eksistens føder nogle spørgsmål. Var det tilfældigt, at jeg blev til? Måske er du blevet til som følge af en intens familieplanlægning, måske er du knap så planlagt. Men hvis nu ikke dine forældre havde mødt hinanden, hvad så? Ja, så havde du ikke været til i dag. Fakta er, at selv om vi samler al sum af viden og erfaring, der er i verden, fortaber vores oprindelse sig i mørket. Vi ved ikke, om vores eksistens skyldes en tilfældighed eller har nogen mening.

Det samme kan vi sige om livets afslutning. I dag kan man undersøge og kortlægge alle detaljer i en dødsproces. Vi ved, hvad døden er som biologisk proces. Men vi ved ikke ud fra vores egen verden og erfaring noget som helst om, hvad der er bag døden. Udslettelse, mørke, eller lys og bevidsthed. Der er én, der har sammenlignet vores liv med en gammeldags krimi, hvor man kommer et kvarter for sent. Derfor ser man ikke mordet, der bliver begået i starten af filmen. Og så skal man gå et kvarter før afslutningen, og derfor får man ikke opklaringen. Man får en kæde af begivenheder, men ikke den røde tråd, der binder det sammen. Sådan er livet, set fra vores vinkel, en kæde af begivenheder, men meningen, den røde tråd, mangler.

Skal vi sige helt kort og enkelt, hvad jul er og hvad barnet i krybben betyder, så er julen afsløringen af vores oprindelse og vores mål. Det er julens begivenheder, der skal give det hele en sammenhæng.

Jesu tilblivelse kan altså ikke sammenlignes med vores. Han var til fra evighed og var med og var aktiv ved verdens skabelse og gennem hele historien. Men i tidens fylde blev han menneske. *Hvordan skal det gå til*, spurgte Maria benovet, da englen kom til hende og fortalte, at hun skulle føde Guds evige søn. Jo, svarede Gabriel, *Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig, derfor skal det, der fødes, kaldes helligt, Guds søn*. Nærmere går Bibelen ikke i beskrivelsen af dette under, hvor en graviditet begynder, uden at der er en mand involveret. Guds evige søn forenede sig med en celle hos Maria i hendes livmor og blev et foster, et barn, et menneske, som på én og samme tid var et virkeligt menneske som du og jeg, og samtidig var helt og fuldt Guds søn. Derfor var Jesus et menneske som du og jeg med menneskelige følelser, vilje og alt det, som vi andre også har. Samtidig var han ét med Gud og havde guddommelige egenskaber. Derfor var han totalt anderledes end alle os andre.

Fordi Jesus har en oprindelse, der er så forskellig fra vores, kan han afsløre den inderste hemmelighed om vores tilværelse. Han er en forening, en sammensmeltning mellem to verdener, Guds verden og vores verden. Fordi han er den unikke person, som han er, kan han fuldføre den mission, som er hans bestemmelse – at bane en vej fra hans verden til vores verden.

3
INTEGRATION

Jul handler om fællesskab. Optakten kan ganske vist være en hektisk blanding af travlhed og forbrug og glimmer, men skærer vi ind til benet, lander vi på noget med fællesskab. Derfor skriver vi julekort og julebreve, måske til nogen, vi kun skriver med denne ene gang om året. Fest, god mad, gaver, fællessang, blandingen af folkefest og familiefest og stærke traditioner gør julen til en højtid, der handler om fællesskab.

Julefortællingen om Jesus kan høres som en hyggelig beretning om den lille familie, der fik et barn under dramatiske omstændigheder og som blev fejret af hyrder og konger. Der er lidt eventyr over det. Lidt ligesom da kronprinsen for år tilbage kyssede en pige på kinden på en havn på den anden side af kloden. Det ryddede avisernes forsider, og det blev hovedhistorien i tv-avisen. Pludselig glemte vi det med krigen i Irak og masseødelæggelsesvåben og al den elendighed, verden er fuld af. For vores allesammens kronprins var måske ved at finde sin prinsesse. Julen er et forsøg på at fange en verden af glæde og fællesskab og harmoni. Børn er gode til det. Derfor er man heldig, når man kan fejre jul sammen med nogle børn. De har noget over sig, som smitter os halv- og helgamle. Ingemann har fanget denne stemning i sine julesalmer. Derfor synger vi hvert år: *Julen har bragt velsignet bud, Glade jul, dejlige jul eller Dejlig er jorden.*

Men kradser vi lidt i overfladen, så er det en helt anden historie, vi møder.

Juleevangeliet starter faktisk med at skildre en familie i krise. Maria er gravid, men ikke med ham, hun er forlovet med, og det var en meget alvorlig sag i den kultur. Tilmed har hun verdens dårligste forklaring på den graviditet, at det er sket uden mands medvirken, men ved Guds indgreb. Josef – første gang, vi hører om ham, er hans livs drøm om ægteskab med Maria netop gået i stykker, idet han har erfaret, at hun er gravid. Dette løser sig på mirakuløs vis. Men så starter et nyt drama. Kejserens befaling om folketælling. Den højgravide kvinde, der tvinges ud på en lang rejse i et krigshærgnet land. Den overfyldte by, de kummerlige forhold, hun fødte under. Hyrderne var ludfattige og levede på et eksistensminimum sammen med deres dyr. De vise mænd var i livsfare pga. Herodes, og den lille familie skulle snart tvinges bort fra Betlehem på flugt til Ægypten.

Beretningen om den hellige familie er en realistisk og krads beretning om krig og kamp og krise og livsfare på et andet niveau end det, de fleste af os oplever. Men det er også beretningen om det lille fællesskab i familien som en bærende faktor i alt det, de kommer ud for. Det er ikke her, vi har den røde tråd i beretningen om Jesu fødsel og barndom og menneskeliv, men det klinger med, sådan at vi kan genkende det. Fællesskab er en bærende faktor i hele vores liv og vores hverdag. Når det fungerer, så kan vi trods mange af de sår og kriser, som hører med til vores liv. Sådan var det også i det familieliv, vi får indblik i i julefortællingen. Sådan kan vores menneskelige fællesskab med hinanden være, hvis vi tager Jesu ord og eksempel til os, om at lade kærlighed, forlig, tilgivelse, bekræftelse og omsorg være bærende søjler i vores liv.

Kernen i beretningen om Jesu fødsel er ikke menneskeligt fællesskab, men fællesskab mellem Gud og mennesker. Julen er en brik i en lang historie om Guds ageren i forhold til mennesker. Historien startede med paradiset og er fortsat med at skildre Guds engagement i verden uden for paradiset. På forskellig måde har Gud opretholdt sin kontakt med mennesket, om end store dele af menneskeheden har glemt Gud til fordel for egne guder eller for selv at være guder.

Så skete det, at Gud i tidens fylde besluttede at sende sin søn til verden. Gud integrerede sig så helt og fuldt med os, at han blev et foster, et barn, en lille baby, der bøvser og tisser og lugter af får, fordi hans vugge er en foderkrybbe. Og babyen blev ikke gammel, før én af verdens mest grusomme og berygtede tyranner følte sig truet af ham og satte et afgørende slag ind mod alle drengbørn i Betlehem. Ordet integration findes ikke i Bibelen. Men sagen er nok så eftertrykkelig til stede. Som én af Det nye testaments forfattere siger det: *Jesus måtte i et og alt blive som sine brødre.*

Niels Hausgaard omtalte på et tidspunkt en anden generations tilflytter, som forståeligt nok var noget sær i forhold til almindelige, normale mennesker. Han var af københavnsk herkomst. I hvert fald fra Sjælland. Sådan nogle havde vi også på vores hjemegn. Der var to slags tilflyttere. Der var dem, som tilpassede sig, og så var der dem, der forblev fremmede.

Dyrlægens datter gik i klassen over mig. Hun talte knap så meget jysk som os andre, og hendes forældre gjorde slet ikke. Tilmed boede de i et kæmpe hus, som efter sigende rummede 13 værelser, hvad så end en familie med tre børn skulle bruge det til. De læste også en underlig avis øvre østfra i stedet for "Vestkysten" eller "Skjern Dagblad".

Som regel var han god nok som dyrlæge, om end han var lidt for hurtig og noget rastløs, hvis en kompliceret kalvefødsel trak for længe ud. Han skulle også have en betaling for bare at skrive en recept eller give et råd. Men det bar de fleste nu over med. Sådan var de jo – tilflytterne.

Vores nabokone var fra Sjælland, og dermed så godt som københavner. Det havde jeg nu svært ved at tro på. Hun var længe før min tid kommet til

egnen som husbestyrerinde og var blevet gift med husbonden på nabogården og blev mor til deres seks børn, som alle var ærkejyske og helt normale. Selv udtalte hun visse ord med en noget fin accent, men ellers opførte hun sig helt almindeligt, både som husmor i hjemmet og når hun tog en tårn i have, stald eller mark ligesom de øvrige nabokoner.

I missionshuset kom der en bornholmer, som var blevet gift med en vestjyde, og de havde valgt at slå sig ned i lokalsamfundet. At han var rødhåret, kunne han jo ikke selv gøre for, og han lærte også ret hurtigt den lokale dialekt. Dog røbede han sig, når han skulle læse fra Bibelen eller bede en bøn. Så fik hans stemme en syngende klang, som enkelte tilrejsende prædikanter også havde. I starten troede jeg, det skyldes en ærefrygt for bibelordet, men den kom også over ham, selv om han bare skulle læse, hvad der var på tilbud i Brugsen i Skjern.

Så var der degnen, som egentlig var jyde og bondesøn af oprindelse, men som havde svigtet sin herkomst. Han talte fint og ikke jysk, ikke bare fra katedret, men også når han mødte folk hos købmanden og talte om vejret. Han holdt avisen Information, som var helt uden lokalt stof, og kunne derfor være helt uvidende om, at en ko var faldet i Skjern å eller andre vigtige begivenheder. Nogle lokale folk var stolte af, at et i øvrigt almindeligt sogn kunne fremvise sådan en degn. Men de fleste fandt det lidt sært og pinligt og noterede det på minussiden på samme måde som det, at han ikke havde den tidligere degns sangstemme.

Hvorom alting er, så var der to slags tilflyttere. Der var dem, som bragte en fremmed verden med sig og omplantede et stykke Sjælland eller Østjylland i den stenede vestjyske muld. De beholdt deres eget sprog, egen kultur, egen avis og andre særheder – måske i flere generationer. Andre blev integreret i lokalsamfundet, bortset fra, at ordet integration slet ikke var opfundet på det tidspunkt. Hver gang de røbede en anderledeshed, blev de godmodigt eller måske mindre godmodigt mobbet, bortset fra, at ordet mobning heller ikke var opfundet. Indtil de smeltede sammen med lokalsamfundet på en måde, så man glemte, at de og deres slægt ikke var "hjemmefødninge". Det sidste ord var til gengæld opfundet.

I det, som Bibelen kalder tidens fylde, bosatte en person af fremmed herkomst sig i vores verden. Egentlig var han ikke fremmed, for det var ham, der i sin tid skabte vores verden. Det var nok mere os, der blev fremmede for den oprindelige verden, som var hans. Det interessante er imidlertid, hvad slags tilflytter han var. Var han én af den slags, der ville tage en fremmed verden med sig og isolere sig i den, eller ville han blande sig med os lokale, sådan at vi til sidst kunne genkende ham som én af os?

Det er omkring 15 år siden, jeg hørte beretningen. Men fortælleren var så medrivende, at billederne dannede sig i mit hoved, efterhånden som han talte, og nogle af dem sidder der stadig. Det var en ældre mand, som fortalte sin livshistorie. Hans barndom og tidlige ungdom lignede mange andre danskeres. Så kom den tyske besættelse, og langsomt gik det op for ham, at han og hans familie var anderledes. De var jøder. Det nazistiske program gik ud på langsomt og systematisk at ændre billedet af ham og hans familie, så de ikke længere blev betragtet som respekterede borgere, men som samfunds-skadelige individer. Da aktionen for at fange jøder satte ind, blev de fleste jøder hjulpet til Sverige. Men selv blev han fanget og sammen med kendte og ukendte mennesker fragtet til Auschwitz. Det blev en brat opvågning for ham og det danske folk. Rygtet om koncentrationslejre og masseudryddelser var nået til Danmark, men det lød som vilde overdrivelser og var svært at tro på. Nu tilbragte han den sidste del af krigens år sammen med danske

jøder, politifolk, frihedskæmpere og andre, der var kommet på tværs af det nazistiske styre.

En trøstesløs hverdag begyndte. Endeløse opstillinger i det fri, lus og sult og fattigdom, forfrysninger, sygdom, dødsfald, dårligt nyt om krigens gang eller intet nyt eller upålideligt nyt. Jeg kan stadig se ham for mig, da han fortalte om livet som fange. Den ulidelige lugt af sved og afføring i sovesalen. Angsten, der knugede, hver gang de hørte stemmen i højtaleren. Sorgen, når endnu en af deres egne ikke klarede det. Håbløsheden over at blive holdt fanget i et jerngreb og uvisheden om, hvorvidt der var anden udgang end døden.

Midt i det hele fik de en dag besked om, at Dansk Røde Kors vil komme på besøg. Det lød for godt til at være sandt, men lejrens facade blev udbedret, kosten og tøjet forbedret og fangerne blev stillet op i afslappede formationer, sådan at det hele kunne tage sig ud som en sommerlejr. Røde Kors-delegationen ankom, uddelte rationer af mad og gaver, dog hele tiden under stram overvågning fra vagterne, sådan at ingen fik anledning til at sige noget ufordelagtigt om deres kår i lejren. Så forlod delegationen atter lejren, og dagen efter var hverdagen tilbage ligeså trøstesløs som før.

Og så alligevel – der var smuglet små hilsener igennem og enkelte havde fået bekræftet, at deres familie stadig var i live. Det bedste var, at en af Røde Kors-medarbejderne havde overbragt en hilsen fra den danske konge: *Vi skal hilse fra den danske konge og sige: I er ikke glemt.* Kun for en ydre betragtning var hverdagen den samme, for nu vidste de, at de ikke var glemt, men at de var tænkt med i kampen for at befri Europa fra nazismen.

Det kan være svært for os, der er vokset op i efterkrigstiden, at leve os ind i, hvad det vil sige at leve i et land, der er hærget af diktatorer. Men når de første læsere af Det nye testamente læste om ”*Herodes’ dage*”, så dannede der sig for deres indre blik billeder og fortællinger og erindringer om hans rædselsregime. Når de hørte om kejser Augustus’ magtdemonstration med folketællingen, var det forbundet med ydmygelser, undertrykkelse, opstand og frihedskamp og blodige massakrer. Historieskriveren Josefus giver nogle malende eksempler på, hvilken brutalitet og hvilke lidelser det trængte jødiske folk blev udsat for i årtierne omkring Jesu fødsel og virke. Den første juls begivenheder finder sted i en verden, hærget af krig og sult og nød i en målestok, vi næppe kan forestille os.

Midt i dette ragnarok bryder Guds verden igennem på en helt unik måde. Budskabet er klart: Et Paradis med fred på jorden er undervejs. Der er en Gud i himlen, som ikke har glemt os mennesker. Der arbejdes på menneskehedens befrielse. Tegnet på, at det er sandt og ikke blot en drøm, er meget jordnært og nøgternt. Det er et lille nyfødt barn i en krybbe.

Min far havde en vane, som blev mere og mere udtalt, jo ældre han blev. Første gang, jeg for alvor kom til at stå i centrum af den, var, da jeg skulle konfirmeres. Den kirkelige handling var overstået, og vi sad tæt pakket med gæster i stuen og det ryddede soveværelse. Så slog han på glasset og bød velkommen med en lille tale. Ja, det var jo ikke længe siden, at vores ældste var begyndt i skolen. Og nu var den yngste blevet konfirmeret. Og så var det, at det skete – han græd. Alenlange sekunder gik, uden at han fik styr på stemmen, og den ellers overlykkelige konfirmand oplevede det som dybt pinligt. Og det værste var, at der truede en klump i halsen, og ve den, der lige er trådt ind i de voksnes rækker, hvis han får våde øjne.

Siden græd min far tappert, hver gang der var anledning til det. Og det blev værre og værre, efterhånden som årene gik. Da han lå på hospitalet og hans to små børnebørn havde indsunget en sang på en meget primitiv båndoptager, var puden våd af tårer. Da hans ældre søn rejste hjemmefra, var den også helt galt. Og efterhånden også, når vi havde været på besøg og skulle af sted igen. Ved familiefester kunne han holde tale med vittige historier, så forsamlingen

rungede af latter. Og to minutter efter kunne stemmen svigte, og gråden kom.

Da min bror rejste til Afrika som missionær, tog min far ordet til udsendelsesfesten. Han læste et udpluk af Paulus' afskedstale til menigheden i Efesus. Og opholdt sig lidt ved sætningen: *Alle brast i gråd*. Han var glad for, sagde han, at Bibelen også gav plads til den smerte, det var at tage afsked. Selv apostlen Paulus kunne havne i en situation, hvor følelserne løb af med ham. Og som far var det en stor smerte for ham at skulle sende sin søn så langt væk til en verden med fattigdom og sygdom og politisk ustabilitet. Men det var også en glæde, føjede han til. En stor glæde, for det, at hans søn rejste med det glade budskab om Jesus var det største, et menneske kan involvere sig i. Hvis blot ét menneske i det fremmede hørte evangeliet, sådan at det blev modtaget, så var der glæde i himlen og evig glæde i vente. Igen svigtede stemmen, og det varede lidt, før han kunne tale videre.

I al sin skrøbelighed er denne afskedssituation i min bevidsthed blevet en miniatureudgave af et større projekt. Der var engang en anden far, der lod sin søn forlade en tryk og harmonisk verden for at rejse til et koldt og utrygt bestemmelsessted. Nemlig da Gud sendte sin søn til verden. *Han sparede ikke sin egen søn*, siger Paulus. Hvordan kunne han gøre det? Lade sin søn blive født som et spædbarn ind i en fattig familie og vokse op i et krigshærgat land med sygdom og fattigdom og brutale herskere som en Herodes og en Pilatus? Hvordan kunne han lade dem flygte uden værdighed og beskyttelse til Ægypten? Hvordan kunne han lade sin søn uden beskyttere og våben møde et menneskehav? Hvordan kunne han lade ham rejse til Jerusalem, hvor det var allermest farligt at opholde sig?

Kan man bruge noget så menneskeligt som en familiær afskedssituation til at sige noget om bevæggrunde og følelser hos Gud? Jeg er bevidst om, at det vil være grænseoverskridende for såvel en jøde som en muslim. Måske også for en almindelig dansker. Salomo siger da også, at vi skal huske på, at Gud er i Himlen, og vi er på jorden. Men nu er det altså sådan, at den Gud, som er i Himlen, gennem Jesus bruger udtrykket far og søn i den nære, familiære betydning, som det ord har. I det hele taget er det ord og begreber, som er hentet fra privatsfæren, som forklarer de inderste sider ved Guds evige væsen. Så derfor fremturer jeg.

Bibelen er historien om en far og en søn, der stod sammen om at skabe verden og senere redde verden. Der er afkald, smerte, ofre og tårer forbundet med denne guddommelige plan. Men også glæde, håb og sejr. Hele det guddommelige følelsesregister bliver udfoldet. Og målet er, at kunne sige til en røver eller to – og måske også til nogle lovlydige borgere: *I dag skal du være med mig i Paradis*.

POST

PP

DANMARK

Julen handler om, at Gud kom ind i vores verden og forandrede den totalt. I seks korte fortællinger udfolder Børge Haahr Andersen på sin egen finurlige måde, hvad det betød for vores verden, sådan som vi kender den til hverdag, på godt og ondt.

Vi får julen at se fra en lidt skæv vinkel og bliver opmærksom på nye og overraskende sider ved julens budskab. Det gør dette lille hæfte til forfriskende og tankevækkende læsning i 'den søde juletid' og velegnet som julehilsen til venner og bekendte.

God læselyst

